

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om forhøjelse af terminsydelserne vedrørende lån ydet i henhold til byggestøttelovene af 1938, 1941 og 1946 [af Lorentzen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 2965, fremsættelsen i tidenden sp. 2835).

Formanden: Sammen med denne sag behandles de under punkterne 8 og 9 på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om frigivelse af 10 000 lejligheder af de almennyttige boligselskabers planlagte byggeri [af Alfred Jensen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 2919, fremsættelsen i tidenden sp. 2772).

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri [af Aksel Larsen].

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2999, fremsættelsen i tidenden sp. 3221).

Sagerne sattes til forhandling.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard): Det forslag til folketingsbeslutning, som venstre og det konservative folkeparti har fremsat, går ud på at forhøje terminsydelserne for de statslån, der blev bevilget til boligbyggeri i henhold til byggestøttelovene af 1938, 1941 og 1946.

Disse statslån blev jo bevilget med nedsat ydelse, indtil vi i 1954 gik over til m²-tilskudsordningen. Efter forslaget skal statslånsydelse forløses med 1 pct.; dette betyder for de statslån, som er bevilget efter 1938- og 1941-lovene, at man kommer op på lovenes maksimumsydelse; det samme gælder for de første årgange efter 1946-loven, mens der for det senere byggeri efter denne lov fortsat vil være en vis ydelseslempelse varierende fra 0,3 pct. til 1,5 pct. i forhold til lovens maksimumsydelse på 4,5 pct.

I bemærkningerne til forslaget henvises til de forhøjelser, som boligministeriet gennemførte i juni 1957, og som begrundelse for forslaget udtales det, at det

„som følge af de ændrede forhold på lånemarkedet og som følge af prisudviklingen inden for byggeriet må være berettiget nu yderligere at begrænse de administrativt meddelte ydelsesnedsættelser.“

Formanden: Det er nødvendigt, at der er mere ro i salen.

Økonomiministeren (Bertel Dahlgaard): Forslaget fremtræder altså tilsyneladende som en fortsættelse af den linje, som regeringen fulgte i 1957. Dog indeholder forslaget ingen nærmere redegørelse for omfanget af de ændringer, der er sket på lånemarkedet, eller for prisudviklingen inden for byggeriet, men disse spørgsmål kan jo blive belyst nærmere på et senere tidspunkt. Forslaget tilsigter på den måde, det er stillet op, at fremkalde en merindtægt for statskassen på godt 30 mill. kr. Dette tal og de beregninger, der ligger til grund for beløbet, er sikkert rigtige; de er jo, som det også anføres i bemærkningerne, foretaget i boligministeriet. Forslaget hæfter sig udelukkende ved indtægtssiden, altså ved det, som staten får i merindtægter, og dette er stillet meget detaljeret op. Forslagsstillerne synes derimod ikke at have interesseret sig så meget for at oplyse, hvor store lejeforhøjelserne vil blive, selv om boligministeriet godt kunne have stillet oplysninger til rådighed i så henseende. Jeg synes derfor, det vil være naturligt at give et par oplysninger herom.

Det byggeri, som vil blive berørt af forslaget, omfatter henvend 150 000 lejligheder, og det vil altså sige, at ca. 150 000 familier vil få en husleje-forhøjelse. Denne forhøjelse vil selvfølgelig først og fremmest ramme jævne befolkningskredse, idet godt 100 000 af disse lejligheder er opført som socialt byggeri og godt 40 000 som privat, støttet byggeri. I disse tal indgår ikke parcelhusbyggeriet for mindrebedemlede, idet dette byggeri jo er holdt uden for forslaget.

De husleje-forhøjelser, der vil blive tale om, hvis forslaget skulle gennemføres, varierer naturligvis en del. I det ældre støttede byggeri er statslånene forholdsvis små, og dette byggeri fik også i 1957 de største forhøjelser. Her betyder en forhøjelse til maksimumsydelsen en husleje-